

Polja milosrđa, Ivana Brlić-Mažuranić

Za tople, jarke, zvijezdama osute večeri u praznicima pričala je baka Manda ovu priču – pričala je malim gradskim školarima, koji nisu znali bi li se više divili krasnoj ljepoti noći ili nježnoj zimskoj priči bake Mande. Evo priče:

Ima dolje u dalekoj, tužnoj ravnici polje, koje narod zove *Polje milosrđa*. Bila godina rodna ili nerodica, na tom je polju žito uvijek gusto, klasje uvijek teško, a ptičice nebeske ne diraju u njega, nego kad mine žetva, a one se na stotine spuste na polje i pabirče ostatke žetve, a narod opet kaže da kupe mrvice Dragušina kolača.

Bila naime u staro doba majka i kći, a živjele su u osamljenoj kućici na dalekoj toj ravnici. Na sam Badnjak izašla mala Draguša bosa i u izderanoj haljini na prag kolibe da nahrani ozeble ptičice mrvicama kruha, kako bi to svaki dan zimi činila. No baš na taj dan imale su majka i Draguša vrlo malo hljeba, ostalo je dakle i malo mrvica – tek pola šačice. Dobroj se Draguši ražale male ptičice što su sa sviju strana izlijetale iz grmlja koje se savijalo pod hrpama snijega.

„Hladan vam je stan, moje sirotice, a malo je mrvica u mene“, tužno će Draguša.

Uto se sjeti da čuva u džepu svome blago veliko: dva kolača, koje joj je dala kuma da si zaslade Draguša i majka njezina sutra Božić. Čuvala ih Draguša ko oko u glavi. Ti su im kolači bili sve božićno slavlje u njihovoj bijedi. Ali Draguša, vidjevši gladne ptičice, reče: „Smrvit ću vam svoj kolač, male sestrice moje, znajte i vi za Boga i njegovu dobrotu!“

I radosna srca mrvila je nasitno, nasitno svoj slatki kolač oblizujući samo oslađene prstiće. Onda prostre svoju maramicu na čist bijeli snijeg da ne propadne ni mrvica u njem – i ptičice su jatimice dolijetale na maramicu, a sjedale su Draguši i na ruku i ključale joj nježno prstiće i ustanca.

I dok je Draguša radosna gledala svoje ptičice, doleti među njih krasan bijeli golub. Nikad ga Draguša još vidjela nije među svojim ptičicama i začudi se, a pričini joj se u isti čas da čuje glas koji veli: „Pričekaj, Dragušo, ovdje; mali će Božić doći da blagoslovi ovo polje i mrvice tvoga milosrđa!“

I začas se bijeli golub vinuo s mrvom Dragušina kolača opet uvis – nestalo ga je tamo daleko u magli tužne ravnice.

Draguša je čekala, jer je vjerovala da će Božić doći; čekala je u svojoj kratkoj izderanoj haljinici, jer je bila vikla zimi i jer joj ona nije mogla vjere oduzeti. Dok je ona čekala pobožno sklopivši ruke na toplom srdašcu, začuje laku zvonjavu praporaca, tihi topot mekanih nožica i tamo iz daleke magle pojave se zlačane saonice, a pred njima upregnuta dva velika bijela zečića. U zlačanim saonicama vozio se mali Božić u modroj odorici, okružen zlatnim sjajem, kakav je na oltaru seoske crkvice. Saonice su uz Dragušu stale.

Mali je Božić pružio svoju ručicu nad Dragušinu glavu i prozborio: „Blagoslovljena ti i ovo polje!“ I pristupivši uzeo je šačicu mrvica s Dragušine maramice i mahnuo rukom te ih posijao dalekom ravnicom veleći: »Od dobrote jednog djeteta bilo navijeke blagoslovljeno polje ovo!«

A onda se obrati mali Božić Draguši i reče joj: „Pruži mi maramicu svoju da mrvice s nje prospem pred prijestolje Oca svoga, a za uzvrat evo tebi darova!“

I u mali, trošni zaprežić Dragušin metnuo je Božić darova u izobilju. Učas odletješe bijeli zečići sa zlačanim saonama u laku maglu, a u mraku, koji je bio međutim pao, ostao je sjajan trag kao da je zvijezda proletjela. – I bio je majci i Draguši blag božićni dan i svima ostalima na blagoslovljenom polju.

Tako završi baka Manda. Zamišljena djeca pošute čas, a onda upita Zorka u po glasa: „A je li to sve istina, bako?“

„Ne znam, lane moje, je' l ta priča istinita, ali istina je da je svaka zemlja blagoslovljena koju dobar čovjek gazi!“

Izvor teksta i ilustracije:

Šego, J., Popovački, I., Božićna nadahnuća : Izbor božićnih tekstova s metodičkom obradom, Glas Koncila, Zagreb, 2009., str. 137

Brlić-Mažuranić, Ivana, vidi Zavičajni kalendar Gradske knjižnice „Ivan Goran Kovačić“ Karlovac: <https://zavicajnikalendar.gkka.hr/18-travanj/>